

5. søndag efter Trinitatis, 4. juli 2021: Luk. 5,1-11.
 Af Søren Kristoffersen

Salmer: 749 I østen stiger solen op, 29 Spænd over os dit himmelsejl, 448 Fyldt af glæde over livets under: v. 1-3 (dåb) v. 4-6, 28 De dybeste lag i mit hjerte, 323 Kirken den er et gammelt hus, 414 Den Mægtige finder vi ikke.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:
 Engang da Jesus stod ved Genesaret Sø, og folkeskaren trængtes om ham for at høre Guds ord, fik han øje på to både, der lå ved søen. Fiskerne var gået fra dem og var ved at skylle garnene. Så gik han op i en af bådene, den der tilhørte Simon, og bad ham lægge lidt fra land. Så satte han sig og underviste skarerne fra båden. Da han holdt op med at tale, sagde han til Simon: »Læg ud på dybet, og kast jeres garn ud til fangst!« Men Simon svarede: »Mester, vi har slidt hele natten og ingenting fået; men på dit ord vil jeg kaste garnene ud.« Det gjorde de, og de fangede en stor mængde fisk, så deres garn var ved at sprænges. De gjorde tegn til deres kammerater i den anden båd, at de skulle komme dem til hjælp, og de kom og fyldte begge både, så de var lige ved at synke. Da Simon Peter så det, faldt han ned for Jesu knæ og sagde: »Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand.« For han og alle de, som var med ham, var grebet af rædsel på grund af den fangst, de havde fået – ligeså Jakob og Johannes, Zebedæus' sønner, som fiskede

sammen med Simon. Men Jesus sagde til Simon: »Frygt ikke! Fra nu af skal du fange mennesker.« Og de lagde bådene til land og forlod alt og fulgte ham. Lukasevangeliet 5,1-11

De fleste kender den af navn, de færreste har betrædt den, meget få - hvis nogen overhovedet - er kommet helskindet igennem den.

Jeg taler selvfølgelig om DYDENS SMALLE STI. Dyd i ordets religiøse forstand. Dyd forstået som *mod, visdom, ærlighed, retfærd og godhed*. En sti som er så utrolig svær at balancere på, det kræver en linedansers evne til at fokusere, det kræver tungen lige i munden og forsigtige skridt på tåspidserne. Der er ellers god plads, man behøver ikke at stå i kø, for der er kun få der befinder sig på stien, men alligevel skal man passe så forfærdelig meget på. Og hvis man mister balancen, så lander man sammen med alle de andre dødelige på det vi kunne kalde den brede vej, ellers SYNDENS LANDEVEJ.

Her er der til gengæld både kø og en mængde og skubben, og her er næsten ikke til at ånde. Evnen til at fokusere fortaber sig også ret hurtigt. Menneskene her har mistet evnen til selve at vælge retning, men bliver trukket med af den store masse. Som det hedder i Strindbergs "Et drømmespil": "Det er synd for menneskene." Sagt af gudedatteren Agnes som bliver sendt ned til jorden for at være blandt menneskene. Det bliver en barsk rejse, hvor hun for første gang oplever smerte. Og ja, livet på jorden er for de fleste

mennesker en barsk rejse, på den ene eller den anden måde. Vi må erkende, at vi ikke kan hæve os op over dagligdagens genvordigheder og forhindringer, vi er dømt til at leve med vores brist og fejl, nederlag og svigt, med vores drømme, der aldrig blev realiserede og ofte et manglende mod til at ændre det der bør ændres. Det er virkeligheden for langt de fleste mennesker. Netop fordi vi er mennesker, og ikke guder. Alle forsøg op gennem tiden på at gøre os selv til guder er slået fejl, lige fra bygningen af Babelstårnet, over Romerrigets kejserdyrkelse til den moderne søgen efter guddommelighed i menneskets eget indre inden for New Age-kulturen.

Og det er her Gud, den kristne Gud, kommer ind i billedet. Som den eneste der virkelig kender os, også i dybden, og som derfor er den eneste der kan få de skjulte sider af os i tale, ikke med pisk eller gulerod, men med kærlighed og barmhjertighed. Det er sådan Gud møder hvert menneske, uanset hvordan det menneske ser ud indeni.

Gud kan forstå sammenhængen og det store HVORFOR, men han er netop også Gud og skaber af alting.

At ville skyde alt hvad der foregår af ondskab i verden over på Gud som hans ansvar, er en både naturlig og forståelig menneskelig reaktion, Hvor var Gud henne, da det og det skete? Ja, hvordan kunne Gud tillade at Kain slog Abel ihjel? Eller Jobs lidelser, som vi læser om i Jobs Bog? Det er et urgammelt tema i Bibelen, dette med ondskab og lidelse, og menneskets uendelige afmagt i forhold til de helt store katastrofer, som rammer fra tid til anden.

Vi mennesker vil gerne have en forklaring, men ikke engang Bibelen giver os en fornuftsmæssig forklaring på livets uretfærdighed. Det, som Bibelen til gengæld gør, er at holde et modbillede op for os, og det indeholder et portræt af Gud som den kærlige fader, som elsker sine menneskebørn, og som tager imod os med kærlighed og tilgivelse, og som lader sin sol stå op over såvel retfærdige som syndere. Det billede bliver gjort konkret i skikkelse af Guds søn, Jesus af Nazareth, som vandrede her på jorden og bredte sine arme ud mod alle mennesker, der kom til ham i nød. Og som ikke blot hjalp folk i ord og gerning, men også gjorde sig til ét med dem ved at gå i døden for dem. Ved at tage deres smerte og afmagt på sig.

Så kristendommens svar på alt det som vi ikke forstår, er ikke et svar i gængs forstand, som kan stille os tilfreds rent tankemæssigt, men det er et menneske, Jesus af Nazareth, som med sit liv, sin død og sin genopstandelse er et direkte opgør med al sygdom, ondskab og død i verden, og i stedet taler kristendommen om kærlighed og forsoning, om helbredelse og frelse, om fred og evigt liv sammen med Gud i hans rige. Det er ikke en rationel pakke, som vi kan købe og tage med hjem fra supermarkedet. Nej det er en tros-mæssig sag, som fordrer noget af hvert enkelt menneske, og som spiller op til det bedste i hvert enkelt menneske. Ud fra den grundpåstand, som ligger i kristendommen, at Gud har lagt en lille gnist af sig selv ned i hvert enkelt menneske fra fødslen. Han har indgydt sin ånd i os, og derfor er intet menneske på forhånd prisgivet denne verden, men der er håb for hver eneste af os. Sådan som der også er

håb for hovedpersonen i dagens evangelium, Simon Peter. Manden som gik fra at være almindelig fisker til at være menneskefisker.

En stor folkeskare var fulgt med Jesus, og for at kunne tale til så mange som muligt, hoppede han op i Simons båd, og lidt fra land begyndte han at undervise tilhørerskaren.

En situation som så ofte før. Jesus der talte og folk der lyttede.

Men Jesus havde mere på hjerte. Han ville gerne vinde Simon Peters fulde tillid, og derfor bad han fiskerne om at sejle ud og kaste garnene i vandet igen. Simon svarede lidt modløst, at de havde fisket hele natten uden at fange noget. Men tilføjede dog: Men på dit ord vil jeg kaste garnene ud. Det er en bemærkelsesværdig sætning: På dit ord vil jeg gøre det! For hvor mange fiskere på Esbjerg havn eller Gil-leleje havn ville sige det samme, hvis en fremmed mand kom forbi og bad dem sejle ud igen, når de lige var vendt tomhændede hjem. Ingen, tror jeg.

Måske gør det indtryk på Peter, at Jesus er ledsaget af en store skare mennesker, der viser ham tillid. Måske er det Jesu tale fra båden, der har gjort indtryk. Vi ved det ikke. Men i hvert fald er det ikke almindelig fiskelogik at sejle ud endnu engang for at fange fisk, når man lige har prøvet en hel nat uden held.

Men det er ikke desto mindre, hvad der sker.

Simon og hans besætning sejler ud og kaster garnet i søen, og inden længe er garnet ved at sprænges af fisk. Så meget

at de må tilkalde forstærkning for at få dem halet i land allesammen. Og bådene bliver begge fyldt til rælingen. Her er det så at Simon Peter - i stedet for at glæde sig over den utrolige fangst - kaster sig ned for Jesus og udbryder: ”Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand.” Simon var ligesom de andre blevet rædselsslagne over det der lige var sket. Det var jo et mirakel, og så måtte Jesus være en hellig mand, en Guds mand, og overfor sådan en, måtte Simon og de andre føle sig urene og uværdige. Sådan havde man det nemlig på den tid med meget at skelne mellem det religiøst rene og urene, og mellem det hellige og det syndige. Et skel som det var svært, for ikke at sige umuligt, for almindelige mennesker at overskride.

Men Jesus viser sig at være en anden slags hellig mand end dem, de normalt er stødt på. For det første tager han plads mellem fiskerne i båden, han sidder midt imellem fisk og arbejdsmænd og har ingen fine fornemmelser. Han er der for deres skyld. Han er der for at vise disse trætte og modløse mænd, at Gud også er midt i deres hverdag. Skellet mellem det hellige og det syndige er, om ikke ophævet, så gjort nærværende, sådan at mennesket kan nærme sig Gud igen, selv om det har syndet, selv om det er fuldt af fejl. Og det der gør, at skellet nu er til at overstige, er at Gud selv har trådt over grænsen mellem helligt og syndigt. Det viser han med dagens beretning, hvor det er almindelige mennesker, han udser sig til at være sine trofaste ledsagere. De skal være hans disciple, dem som han har tænkt sig at lære op, så de kan følge i hans fodspor og være hans repræsentanter på jorden, når han går bort. Det bliver tydeligt i det

øjeblik Jesus svarer Simon Peter, og dermed også nogle af de andre fiskere, herunder Zebedæus-sønnerne, Jakob og Johannes. Hvor han siger til Peter: ”Frygt ikke! Fra nu af skal du fange mennesker.”

Det er så anderledes et svar, end nogen kunne regne ud. Tænk at Jesus ikke, som præsterne ellers gjorde dengang, spiller på folks frygt og uværdighed, men tværtimod opfordrer Peter til at slippe al frygt, og så ovenikøbet opfordrer ham til at arbejde sammen med Jesus om at få endnu flere mennesker i tale med budskabet om Guds rige. GUDS RIGE, et meget centralt begreb i kristendommen, som dækker over alt det, som mennesket ikke kan regne sig frem til eller kan sige sig selv, men skal have givet fra oven. Fra Gud selv. Som ord der går til hjertet. Og som handlinger der på samme måde går til hjertet. Et rige, som omslutter alting i den synlige verden, men også rummer al den kraft der skal til for at sprænge alle menneskelige begrænsninger og forhindringer, sådan at det som vi normalt opfatter som umuligt og naturstridigt, godt kan forekomme, når Gud går ind i vores historie og bliver en del af den. Sådan som han gjorde det i fiskerne Peters, Jakob og Johannes’ historie.

Det betyder ikke, at vi kan få ting til at ske eller ikke ske, når blot vi tror nok, men at Gud kan føre os steder hen i vort liv, hvor vi ikke ville komme til, hvis ikke Gud havde været der først, og hvis ikke Gud havde ledt os på vej. Og det betyder, at vi ikke skal bukke under for frygten, hvad der end måtte true os i denne verden. Som der står i en salme, skrevet af digteren K.L. Aastrup:

**Guds egen kære søn, har sagt os *for* sin bøn,
Og altid er han rede med sine små at bede,
For Gud vor bøn at føre, så han vil nådigt høre.**

**Det er hans bøn med os, der byder angsten trods,
Som fører os til sæde i rigets fred og glæde,
Så vi os trygt forlader på hans og vores Fader.**

Det er dette trygge billede af Gud og hans søn, Jesus Kristus, som vi har at klamre os til, når alt andet svigter.

Amen